

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικής καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 278

1 Ἰουνίου 2010

Στό πεδίο

τῆς κοινωνικῆς διαπάλης

τραγικότητα τῆς ἐποχῆς μου: Οἱ ἄνθρωποι συνασπίζονται, ἀλλά δέ συναδελφώνονται. Συγκροτοῦν τή μάζα τῆς διαμαρτυρίας ἐνάντια στήν κατεστημένη ἐξουσία καί δέ στήνουν κεραῖες προσωπικῆς, ἀδελφικῆς κοινωνίας, ὡς μέλη τῆς ἴδιας, ἀνθρώπινης οἰκογένειας. Ἐγγράφουν τά κοινά αἰτήματα, στά μεγάλα, ἐντυπωσιακά πανώ καί συντονίζονται στίς κραυγές τῆς ἀντιπαλότητας, ἀλλά δέν ἀπλώνουν χέρι ἐγκάρδιας, ἀγαπητικῆς συμπορείας στή χαρά καί στόν πόνο. Ἡ ταύτιση τῶν ὁραμάτων τους εἶναι συμβατική. Ἐνορμητική προσχώρηση στό σύστημα καί στό ἀπατηλό σύνθημα τῆς μᾶς ἢ τῆς ἄλλης πολυδιαφημισμένης παράταξης. Ἐπιπόλαιη ἀγορά ἐλπίδας ἀπό τίς τράπεζες τῆς ἀλόγιστης ἐκμετάλλευσης καί παγίδευση στό γλωσσάριο τῆς κοινωνικῆς ἀπάτης.

Στά κυκλώματα τῆς ὁμαδικῆς διαπάλης, οἱ ἄνθρωποι συμφωνοῦν ἢ διαφωνοῦν, ἀποδέχονται τὴ ρεαλιστικὴ ἢ τὴν πλασματικὴ ἀτζέντα τῶν ἀγωνιστικῶν ἀνοιγμάτων, ἀλλὰ δέν ἐνώνονται σέ μιά, ζωντανή κοινωνία. Δέν ἐμπιστεύονται τόν ἀγαπητικό πλοῦτο τῆς καρδιάς στοῦ διπλανό ὁδοιπόρο, πού ἀγκομαχεῖ, ὡς ἀχθοφόρος κάποιας, ἀφόρητης, ὀδύνης. Δέν κάνουν δική τους τὴν ἀγωνία τοῦ χτυπημένου ἀπὸ τὴ θύελλα τῆς ἐποχῆς ἢ ἀπὸ τὴν τραχύτητα τοῦ ἰσχυροῦ τῆς ἡμέρας. Δέ μοιράζονται τό δάκρυ καί δέν προσπαθοῦν νά ἀνοίξουν τό παράθυρο τῆς ἐλπίδας.

Τὰ γεγονότα καί οἱ κοινωνικὲς ἀντιπαραθέσεις, καθὼς κυλοῦν-αἰῶνες τώρα-μᾶς δίνουν τό μήνυμα καί τὴ ματωμένη ἐμπειρία, ὅτι τό χάσμα τῶν ζεστῶν, ἀγαπητικῶν διαπροσωπικῶν σχέσεων ὁλοένα καί εὐρύνεται. Ἡ ἀδιαφορία καταντάει σχῆμα ζωῆς καί ἔκφραση προσωπικοῦ ὕφους καί ἥθους. Ἡ τραχύτητα διαμορφώνει τό μοντέρνο κλίμα. Ἡ ἐπιθετικότητα ἀναιρεῖ καί διαλύει, ἀκόμα καί τίς κομματικές ἢ τίς κοινωνικὲς συσπειρώσεις. Καί, ἀπὸ διαμαρτυρία καί ἀντίδραση ἐξελίσσεται, σταδιακά, σέ τρομοκρατία. Ἡ τρομοκρατία σέρνεται στοὺς δρόμους μας, διασπείρει τόν πανικό καί καταστρέφει ὅ,τι οἱ αἰῶνες εἶχαν στήσει ὡς ἥθος ἀνθρώπινο καί ὡς πολιτισμό. Κατακουρελιάζει τὴν ἀξιοπρέπειά μας. Βάφει στοῦ ἀνθρώπινο αἷμα- στοῦ δικό μας αἷμα- τὴν ἐκβαρβαρισμένη ἐπικαιρότητα. Κατακυρώνει καί ἐγκαθιστᾷ τὴν κόλαση, στοὺς χώρους, πού ὁραματιστήκαμε νά ἐνθρονίσουμε τὴ διευρυμένη, σύγχρονη, ἐπιστήμη μας καί τὴν ἐκλεπτισμένη τεχνολογία μας, γιὰ νά ἀναδείξουμε τὴ γῆ μας παλάτι τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς εὐμάρειας. Καί ἀναδεικνύει τό βίο ἀβίωτο.

Στὴ μικρὴ καί φτωχὴ μας πατρίδα, τὰ μέσα τῆς μαζικῆς ἐνημέρωσης ἔχουν ἀπαλείψει ἀπὸ τό δημοσιογραφικὸ προγραμματισμό τους ἢ ἀπὸ τό τηλεοπτικὸ ρεπερτόριό τους τὴν πρακτικὴ τῆς ἀδελφικῆς προσέγγισης καί τῆς ἐγκάρδιας συνεισφορᾶς ἀγάπης καί ἐλπίδας στίς στιγμὲς τῆς ξένης περιπέτειας. Καί ξετρελλαίνονται στὴν ἀνάδειξη τῆς προκλητικῆς χλιδῆς, τῆς ἀρρωστημένης αὐτοπροβολῆς καί τῶν κυδαίων σκανδάλων. Αὕτὴ ἡ κυριολεκτικὰ βαρύτατη ἐπιβάρυνση τῆς ἐπικαιρότητας μέ τὰ μολυσμένα ἀπόβλητα τῆς ἐγωπάθειας, τοῦ νόθου

αὐτοθαυμασμοῦ καί τῆς ἀκόρεστης ἐκμετάλλευσης, μεταλλάσσει τόν κοινωνικό ἵστό σέ ἐκφυλισμένο βλάστημα καί καταστρέφει ὅ,τι ὠραῖο καί ὅ,τι θελκτικό ἔχει προκύψει ἀπό τήν ἀδελφική συνένωση τῶν ἀνθρώπων στήν ὁμοιογενή κοινωνία της τῆς ἀλληλοκατανόησης καί τῆς ἀγάπης.

Δέ θά δυσκολευτῶ νά ἐπισημάνω καί νά ὁμολογήσω, ὅτι τό σύνδρομο τῆς ἀποστασιοποίησης καί τῆς ἀποξένωσης τῶν ἀνθρώπων μέσα στόν πνιγρό περίγυρο τῆς σύγχρονης ἀνάπτυξης, ἔχει ἐπηρεάσει καί αὐτούς ἀκόμα τοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας, πού ἔχουν ὡς πνευματική κληρονομιά καί ὡς πατρογονική ἐμπειρία τήν ἐνσωμάτωση στήν κοινωνία τῆς Εὐχαριστιακῆς ἀγάπης καί ὡς ἐντολή καί διάγραμμα βίου τό λόγο τοῦ Κυρίου μας: «ἐντολήν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καί ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ἰωάν. ιγ' 34) καί τήν ἐρωτηματική ἐπισήμανση τοῦ μαθητῆ τῆς ἀγάπης, τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη: «ὁ γάρ μή ἀγαπᾶν τόν ἀδελφόν ὃν ἐώρακε, τόν Θεόν ὃν οὐκ ἐώρακε πᾶς δύναται ἀγαπᾶν;» (Α' Ἰωάν. δ' 20).

Στίς μέρες μας, ὁ ἔνοικος τοῦ ἐνός διαμερίσματος τῆς πολυκατοικίας δέν γνωρίζει τόν κάτοικο τοῦ ἀντικρinoῦ διαμερίσματος. Ὁ ἐξειδικευμένος, πού παλεύει μέ τίς μηχανές ἢ μέ τοὺς ἠλεκτρονικούς ὑπολογιστές τῆς διευρυμένης ἐταιρείας, δέ γνωρίζει τοὺς ὁμοτέχνους του καί δέ δείχνει κανένα ἐνδιαφέρον νά τοὺς γνωρίσει καί νά ἀνοίξει διάδρομο ἀγάπης καί κατανόησης. Ὁ ἔφηβος, πικραμένος καί ἐξαγριωμένος, δέν ἀποδέχεται τόν πατριό μέσα στό σπίτι καί δέν τόν συγχωρεῖ, πού ἐξοστράκισε τό γνήσιο πατέρα του, γιά νά συνάψει δεύτερο ἢ τρίτο γάμο μέ τή μάνα του. Ἡ μητριά γυρίζει τίς πλάτες στήν κόρη ἢ στό γιό τῆς... προηγούμενης καί δέ συγκατατίθεται νά προσφέρει οὔτε ἑναῖστο ὑποκριτικό-χάδι. Ὅπου σταθεῖς καί ὅπου βρεθεῖς συναντᾶς τήν ἐσωστρέφεια, τό χοντροκομμένο ἐγωκεντρισμό, τήν ἀδιαφορία γιά τό συνάνθρωπο, καί τήν τυποποιημένη, παγερή κοινωνικότητα, πού ἄλλοτε ἐκφράζει τά ἀπομεινάρια τῆς παλιᾶς εὐγένειας τῶν σαλονιῶν καί ἄλλοτε τίς ντιρεκτίβες τῆς νεοστημένης ἐπιστήμης τῶν δημόσιων σχέσεων, πού δέ στοχεύει στήν πνευματική, ἀγαπητική διασύνδεση τῶν ὑπάρξεων, ἀλλά στήν ἐμπορευματική ἐκμετάλλευσή τους.

«Τά τῆς Ἐκκλησίας ἀποίμαντα» (δ)

Ραγδαία κατολίσθηση τοῦ Πατριαρχικοῦ κύρους προκαλεῖ ἡ ἀπαίτηση τοῦ σημερινοῦ Πατριάρχῃ Βαρθολομαίου νά δικάσει, ὡς τελικός, ἀνώτατος κριτής, τά εἰδεχθῇ σκάνδαλα τοῦ μοναχοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Προσπαθεῖ, στρεβλώνοντας τούς σαφέστατους καί ἀνελαστικούς Ἱερούς Κανόνες καί παραχαράσσοντας τά ἱστορικά ντοκουμέντα, νά ἀναβαθμίσει τό πρωτεῖο τιμῆς τοῦ Πατριαρχικοῦ του θρόνου σέ πρωτεῖο ἀπόλυτης ἐξουσίας. Διεκδικεῖ ἀρμοδιότητα, πού δέν τοῦ ἀνήκει. Καί, γιά τήν ἐνεργοποίηση τοῦ ὁράματός του, τολμάει εἰσβολή σέ χῶρο, πού ἡ ἀνυπόφορη ἠθική δυσσομία του δέν ἐπιτρέπει καί δέ δικαιολογεῖ τό ἀνασκάλεμα.

Γράφει ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος στό ἐπίσημο ἀνακοινωθέν του:

«*Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἐκτιμᾷ τήν δηλῶσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅτι ἀποδέχεται εἰς τό σύνολόν των τόν*

Πατριαρχικόν Τόμον τοῦ 1850 καί τήν Πατριαρχικήν καί Συνοδικήν Πράξιν τοῦ 1928, ἐκφράζει ὅμως τήν ἀπογοήτευσιν καί λύπην του, διότι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τήν δηλῶσιν ταύτην, ἐπικαλουμένη σχετικόν νόμον τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, ἡ Ἱερά Σύνοδος παρακάμπτει καί ἐν τῇ οὐσίᾳ ἀκυρώνει τήν ὡς ἄνω ἀπόφασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ὑπενθυμίζεται ὅτι κατὰ τόν ἰδρυτικόν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Τόμον τοῦ 1850, ἡ διοίκησις αὐτῆς ὀφείλει νά ἀσκῇται κατὰ τούς Ἱερούς Κανόνας ἀκωλύτως ἀπό πάσης κοσμικῆς ἐπεμβάσεως.

Ὡς πρῶτο-καί καθ' ὑπόθεση ἰσχυρό-στήριγμα τῆς ἀπαίτησής του προβάλλει ὁ Πατριάρχης τούς δυό Ἱερούς Κανόνες τῆς Τέταρτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τόν 9ο καί τόν 17ο. Ἀλλά, μέ τήν ἀναδρομή στίς ἐρμηνεῖες τῶν κορυφαίων Κανονολόγων, τῶν ἀναγνωρισμένων καί καθιερωμένων ἀπό ὁλόκληρη τήν Ὁρθόδοξη Οἰκογένεια, πού κάναμε σέ προηγούμενο ἄρθρο μας, ἐγινε σαφές, ὅτι οἱ Κανόνες αὐτοί δέν θεσμοθετοῦν πρωτεῖα ἐξουσίας γιά

τόν προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινούπολης.

Ὡς δεύτερο στήριγμα ὑποδεικνύει ὁ Πατριάρχης, στή Συνοδική ὁμήγυρη τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τήν Πατριαρχική Συνοδική Πράξη τοῦ 1928, πού μέ τή διάταξη τῆς παραγράφου 6, θεσπίζει τό «ἔκκλητο», γιά τούς Ἱεράρχες τῶν «Νέων Χωρῶν», δηλαδή τῶν περιοχῶν, πού ἐλευθερώθηκαν ἀπό τήν Τουρκική τυραννία κατά τό 1912.

Οἱ συνθῆκες, πού ὁδήγησαν στήν καθιέρωση τοῦ «ἔκκλητου», εἶναι γνωστές καί στήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινούπολης καί στήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τό 1912 ἐλευθερώθηκαν οἱ βόρειες περιοχές τῆς ἑλληνικῆς μας πατρίδας. Ὀλόκληρη ἡ ἀνατολική καί ἡ δυτική Μακεδονία, ἡ δυτική Θράκη καί τά νησιά τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου. Φυσικό ἐπακόλουθο ἦταν ἡ προσάρτηση τῶν ἐκκλησιαστικῶν διοικήσεων αὐτῶν τῶν περιοχῶν, στήν Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Πρίν, ὅμως, ὠριμάσει τό αἶτημα καί δρομολογηθοῦν οἱ διαδικασίες, ἦρθε ἡ μεγάλη καταγίδα τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς. Τό Ὁρθόδοξο πλήρωμα ἐκδιώχτηκε, στό σύνολό του, μέ ἀσυγκράτητη μανία. Πολλοί σφαγιασθηκαν. Καί οἱ ὑπόλοιποι ἔξαναγκάστηκαν νά ἐγκαταλείψουν καί τίς οἰκογενειακές τους ἐστίες καί τίς

περιουσίες τους καί νά φτάσουν, πρόσφυγες, πεινασμένοι καί ρακένδυτοι, στήν ἐλεύθερη Ἑλλάδα.

Ἐκλείσαν οἱ ἐκκλησιές σ' ὀλόκληρη τή Μικρά Ἀσία. Ἐξορίστηκαν οἱ Μητροπολίτες. Ἀφανίστηκε ἡ Εὐχαριστιακή δοξολογία καί τό παρήγορο μήνυμα τῆς Ἀνάστασης. Καί τό Πατριαρχεῖο, πού ἴσαμε κεῖνη τήν ὥρα τροφοδοτοῦσε μέ τό λόγο τῆς διδαχῆς καί μέ τήν Ἀγιαστική Χάρη τά πλήθη τῶν πιστῶν, ἔμεινε ἔρημο. Ἐχασε τίς ζωντανές ἐπαρχίες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πού ἦταν γεννήματα καί θρέμματα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν καταξιωμένων ἁγίων τῶν μεταποστολικῶν χρόνων καί συρρικνώθηκε στά περιορισμένα γεωγραφικά ὅρια τῆς ἀνατολικῆς Θράκης.

Ὡς πνοή ἀγάπης καί ὡς ἔνδειξη ἀδελφικῆς συμπαράστασης στή σταυρωμένη καί πονεμένη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινούπολης, ἔγινε δεκτό τό δικαίωμα τοῦ Πατριαρχείου νά κρίνει, σέ τελικό βαθμό, τίς πιθανές δικαστικές ἀποφάσεις, πού θά ἔκριναν ἔνοχο κάποιο ἀπό τούς μητροπολίτες τῶν περιοχῶν, πού ἐνσωματώθηκαν καί αὐτές κατά τό 1928 στήν Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί, πού ἔμειναν, ἀπό τότε, μέ τό χαρακτηρισμό ὡς Μητροπόλεις τῶν «Νέων Χωρῶν».

Ἡ παράγραφος 6 τῆς «Πατριαρχικῆς καί Συνοδικῆς Πράξεως» τῆς

4ης Σεπτεμβρίου του 1928 όρίζει:

«Υπαγόμενοι έφεξής έν πᾶσιν υπό τούς νόμους τής έν Έλλάδι Όρθοδόξου Αυτόκεφάλου Έκκλησίας οί έν Έλλάδι άρχιερείς του Πατριαρχικού Θρόνου, δικάζονται καθ' όν τρόπον καί οί άρχιερείς τής Όρθοδόξου Αυτόκεφάλου Έκκλησίας τής Έλλάδος, κекτημένοι μόνον τό δικαίωμα του έκκληίου ένώπιον του Οίκουμενικού Πατριάρχου έν περιπτώσει ποιων άργίας ή καθαιρέσεως ή τινος τοιούτου».

Ύπ' αυτές τίς συνθήκες θεσπίστηκε τό «έκκλητο» καί αυτό είναι τό περιεχόμενό του.

Ένδιαφέρει νά δοϋμε πώς λειτούργησε τό «έκκλητο» στή μακρά διαδρομή των όγδονταδυό χρόνων, πού κύλησαν από τό 1928-ήμερο-μηνία θέσπισής του-Ίσαμε τό 2010, πού προβάλλεται καί διαφημίζεται, ως ύπεροχικό προνόμιο του Πατριάρχη Βαρθολομαίου καί ως μανδύας έπικάλυψης των άθλιοτήτων του μοναχού Μπεζενίτη.

Στό μακρότατο αυτό χρονικό διάστημα, δυό μόνο Μητροπολίτες υπέβαλαν αίτηση προσφυγής στο Πατριαρχείο, γιά άναψηλάφηση τής καταδίκης, πού τούς επέβαλε τό Συνοδικό Δικαστήριο.

Ό πρώτος είναι ό άλλοτε Μητροπολίτης Δράμας Φίλιππος, ό όποϊος δικάστηκε από τό Συνοδικό γιά τούς Άρχιερείς Δικαστήριο, γιά

σοβαρά παραπτώματα, κατά τό έτος 1964 καί κηρύχτηκε έκπτωτος από τόν Μητροπολιτικό του θρόνο.

Ό δεύτερος είναι ό πολυδιαφημισμένος καί πολυσχολιασμένος, άλλοτε Μητροπολίτης καί νϋν μοναχός, Παντελεήμων Μπεζενίτης, πού μέ τίς συμπεριφορές του εξέλιχτηκε σέ σύμβολο τής διαφθοράς καί σέ πρόσωπο, πού καταπρόδωσε τήν ίερή άποστολή του καί καταλέρωσε τό άγιότατο Θυσιαστήριο.

Άνάμεσα στά δυό αυτά πρόσωπα, ύπάρχει ένας ιδιότυπος δεσμός. Είναι πνευματικά άναστήματα του άλλοτε Μητροπολίτη Χίου Παντελεήμονα Φωστίνη καί μέλη του τάγματος, πού ό Φωστίνης ίδρυσε καί πού έμεινε γνωστό γιά τίς ιδιαιτερότητές του καί γιά τά δύσσομα ίχνη, πού άφησε πίσω του.

Όταν δικάστηκε καί κηρύχτηκε έκπτωτος ό πρώην Δράμας Φίλιππος, Άρχιεπίσκοπος Άθηνων ήταν ό, από Καβάλας, γηραιός Χρυσόστομος. Διωγμένος ό ίδιος από τή Μικρά Άσία, είχε είσπνεύσει τήν άτμόσφαιρα τής πατριαρχικής αύλής. Καί γνώριζε, πολύ καλά, τή δεοντολογία, πού επιβάλλουν οί Έροί Κανόνες καί τά άποστασιοποιημένα από τό Κανονικό Δίκαιο όράματα έπικυριαρχίας, πού έκτρέφονταν στήν αύλή του Φαναρίου.

Ό καταδικασμένος σέ έκπτωση Μητροπολίτης Δράμας Φίλιππος, κατέθεσε στήν Έερά Σύνοδο

τήν ἑκκλησίᾳ του καὶ ζήτησε-τηρών-
τας τὴν κατεστημένη ἐκκλησιαστι-
κὴ τάξη-νὰ τὴ διαβιβάσει ἡ Σύνο-
δος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὸν
Πατριάρχη καὶ στήν, περὶ αὐτόν,
Ἱερά Πατριαρχικὴ Σύνοδο. Ὁ Ἀρχι-
επίσκοπος, ὅμως, δὲν ἔσπευσε νὰ
στείλει τὴν αἴτηση στό Πατριαρ-
χεῖο. Τὴ διεβίβασε στήν ἀρμόδια
Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ, μέ τό ἐρώτη-
μα, ἂν πρέπει νὰ σταλεῖ. Καί ἡ Ἐπι-
τροπὴ ἀπάντησε ἀρνητικά. Ἐκρι-
νε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ σταλεῖ, ἐπει-
δὴ ὁ σχετικὸς Νόμος τοῦ 1928, πού
ρύθμιζε τό καθεστῶς τῶν Μητρο-
πόλεων τῶν Νέων Χωρῶν, δέ θέ-
σπιζε τὴ διαδικασία τοῦ ἐκκληίου.

Στό Πρακτικὸ τῆς Συνεδρίας
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 23-2-1965,
διαβάζουμε:

«Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀποδεχθεῖσα
τὴν εἰσήγησιν τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς
ἔχουσιν οὕτω "... Ἡ Ἐπιτροπὴ λα-
βοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰς οἰκείας ἐπὶ τοῦ
ζητήματος διατάξεις ἀπεφάνθη ὁμο-
φώνως ὅτι τοιαύτη ἑκκλησις δὲν χω-
ρεῖ διότι, οὔτε ὁ Νόμος 3615)28 "Περὶ
Ἐκκλησιατικῆς διοικήσεως τῶν ἐν
ταῖς νέαις χώραις τῆς Ἑλλάδος Μητρο-
πόλεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ-
χείου", οὔτε ἡ διὰ τὸν νόμον τοῦτον
εἰσηγητικὴ ἔκθεσις ὀρίζει τοῦτο. Τού-
ναντίον τὰ ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 2 ἄρθρα σα-
φῶς ὀρίζουσιν ὅτι, οἱ Μητροπολιταὶ
τῶν Νέων Χωρῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος, ἐπεκτεινομένου γενικῶς καὶ
ἐπ' αὐτῶν τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου

τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλ-
λάδος, αἱ δὲ ἄνωτέρω Ἱεραὶ Μητρο-
πόλεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ-
χείου ἀναγνωρίζουσιν ὡς διοικητικὴν
αὐτῶν ἀρχὴν τὴν ἐν Ἀθῆναις Ἱεράν
Σύνοδον τῆς Ὁρθοδόξου αὐτοκεφά-
λου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Πλήν
τούτου ἐν ἰδίᾳ παραγράφῳ τοῦ ἄρ-
θρου 2 ὀρίζεται ρητῶς ὅτι οἱ Μητρο-
πολιταὶ τῶν χωρῶν τούτων δικά-
ζονται καθ' ὃν τρόπον καὶ οἱ Ἀρχι-
ερεῖς τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος, ἐν δὲ τῇ εἰσηγητικῇ ἐκ-
θέσει διασαφηνίζεται ὅτι τὰ ἐν τῷ
Νόμῳ ἀναφερόμενα κανονικὰ δικαι-
ώματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρ-
χου ἐπὶ τῶν Μητροπολιτῶν τῶν νέ-
ων χωρῶν εἶναι μόνον τό Μνημό-
συνον Αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων
τῶν Νέων χωρῶν καὶ ἡ λήψις τῆς
ἐπευλογίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρό-
νου ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε καθισταμέ-
νων Ἀρχιερέων τῶν Νέων Χωρῶν. Ἡ
Ἐπιτροπὴ τέλος ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ
ὅτι οὐδεὶς λόγος ἐκκληίου γίνεται καὶ
ἐν τῷ περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστη-
ρίων Νόμῳ 5383)32, τοῦ ὁποίου τὰ
ἄρθρα 151 καὶ 152 "περὶ διαδικασίας
τῶν κατηγορουμένων Ἀρχιερέων ἔ-
χουσιν ὡς ἑξῆς: Ἄρθρον 151: "Αἱ κα-
ταδικαστικαὶ ἀποφάσεις τῶν Ἐκκλη-
σιαστικῶν Δικαστηρίων καθίστανται
ἐκτελεσταὶ ἅμα καταστώσι τελεσίδι-
κοι, τοιαῦται δὲ εἶναι ἐκεῖναι καθ' ὧν
δὲν χωρεῖ ἀνακοπὴ ἢ ἔφεσις" καὶ ἄρ-
θρον 152: "Ἡ ἐκτέλεσις καταδικα-
στικῆς κατὰ Ἀρχιερέως ἀποφάσεως

ἐνεργεῖται διὰ Β. Δ)τος προτάσει τοῦ 'Υπουργοῦ τῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων ἐκδιδομένου"... ἀπεφάσισεν ὅπως ἡ ἔφεσις τοῦ Σεβ. πρώην Δράμας πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἀποσταλεῖσα τῇ 'Ιερᾷ Συνόδῳ ἵνα διαβιβασθῇ ὑπ' Αὐτῆς, κατατεθῇ εἰς τὸ Ἀρχεῖον».

Ἡ αἴτηση τοῦ πρώην Δράμας προωθήθηκε στοῦ ἀρχεῖο τῆς 'Ιερᾷ Συνόδου. Δέ στάλθηκε στὴ Σύνοδο τοῦ Πατριαρχείου. Δέ λειτούργησε ὡς ταπεινὴ συμμόρφωση στὴ διάταξη τῆς Πατριαρχικῆς Πράξης τοῦ 1928, πού ὑποχρεώνει τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ καταξιώνει(!!!) τὴν ὑπεροχὴ καὶ τὴν οἰκουμενικότητα τοῦ Πατριαρχείου, στέλλοντας, γιὰ τελικὴ κρίση, τοὺς δικαστικούς φακέλλους τῶν ἐπίορκων καὶ τῶν ἠθικὰ ἀλλοτριωμένων φορέων τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος.

Ὁ χειρισμὸς αὐτὸς ἀποτελοῦσε μείωση τοῦ Πατριαρχικοῦ γοήτρου; Ἦταν καταπάτηση τῶν «συμπεφωνημένων»; Ἦ ἦταν θαρρετὴ πρωτοβουλία σωφροσύνης, πού δὲν ἄφηνε τὸ σκάνδαλο νὰ κυλάει ἀσταμάτητα στὰ αὐλάκια τῆς δημοσιογραφίας, νὰ τρέφει τὴ λαϊκὴ πικρία καὶ νὰ διογκώνει τὴν καταφορά ἐνάντια στοὺς διαστροφεῖς τῆς ἀποστολικῆς μας Παράδοσης καὶ τοῦ καταξιωμένου ἐπισκοπικοῦ ἡθους;

Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ καταθέσω μιὰ ἐπισήμανση, πού αὐτὴ καὶ μόνη, ἀναδεικνύει τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν ὑπεροχικὴ συμπεριφορὰ τοῦ τιμημένου πρώτου θρόνου τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τίς κρίσιμες ἐκεῖνες φάσεις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας.

Πατριάρχης, τότε, ἦταν ὁ Ἀθηναγόρας. Ὁ ἡγέτης μέ τὸ φόρτο τῆς σοφίας, μέ τὸ μειλίχιο ὕφος καὶ μέ τὴν ὀξύτατη διορατικότητα. Ὁ λειτουργὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότη-
τας, πού δέ σπαταλοῦσε τὸ κύρος του καὶ τὸ δαναμισμὸ του στοῦ ἄχαρο ἔργο τῆς ἀνάξεσης παλιῶν πληγῶν, ἀλλὰ ἄπλωνε τὸ Πατριαρχικὸ του χέρι, γιὰ νὰ περιπτυχθεῖ τοὺς ἀδελφούς καὶ συλλειτουργούς καὶ νὰ καλέσει σέ συμπορεία πρὸς τὸ Γολγοθὰ τῆς Θυσίας καὶ πρὸς τὸ «άνώγειο» τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἡ ἄρνηση τοῦ Αρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν νὰ διαβιβάσει τὸ δικαστικὸ φάκελλο τοῦ πρώην Δράμας στὴ Σύνοδο τοῦ Φαναρίου, δὲν ἐνόχλησε καὶ δὲν προβλημάτισε τὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόρα. Ἄφησε τὴν ὑπόθεση νὰ κυλήσει στὴ σιωπὴ καὶ συνέχισε νὰ ἀξιοποιεῖ τὸ δυναμισμό του στὴν καλλιέργεια καὶ στὴν ἀνάδειξη τῆς Πανορθόδοξης Ἑνότητος.

Περιττὸ νὰ ὑπογραμμίσω, ὅτι τὸ κύρος τοῦ Πατριάρχην Ἀθηναγόρα δὲν τρώθηκε καὶ δὲ μειώθηκε μέ τὴ συμπεριφορὰ του αὐτῇ. Ἀντίθετα, πρόβαλε, περισσότερο γνή-

σιο καί γνησιότερα Πατερικό.

Τό σκοτεινίασμα τοῦ ὀρίζοντα ἄρχισε, ὅταν ὁ Πατριάρχης Ἀθηνᾶς πέρασε στήν αἰωνιότητα καί τό ἔργο του-σοβαρό καί ἐπιβλητικό-ἀποτυπώθηκε στή βίβλο τῆς ἱστορίας.

Οἱ συγκυρίες τῆς περιόδου ἐκείνης ἔφεραν στό θρόνο τῆς ἄλλοτε βασιλεύουσας τόν Πατριάρχη Δημήτριο, ἄνδρα χαμηλῶν τόνων καί μέτριων ὀραματισμῶν. Καί στό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν προώθησαν τόν ἐκλεκτό τοῦ δικτάτορα Ἰωαννίδη, τόν ἄγευστο Θεολογικῆς καί Ἱεροκανονικῆς παιδείας καί ἀκράτητο στούς βίαιους σχεδιασμούς του, ἀπό Ἰωαννίνων, Σεραφεῖμ.

Ὅλοι γνωρίζουν, ὅτι γιά νά ἐπιβληθεῖ ὁ Σεραφεῖμ ὡς προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί γιά νά ἱκανοποιήσῃ τά ἐμπαθῆ αἰτήματα τῶν φίλων του, πού μέ τήν ψήφο τους τόν προώθησαν στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο, κινήθηκε «ὡς ταῦρος ἐν ὑαλοπωλείῳ» καί καταδίκασε σέ ἔκπτωση ἀπό τούς Μητροπολιτικούς τοὺς θρόνους, δώδεκα Ἱεράρχες, δίχως νά διατυπώσῃ κατηγορητήριο ἐναντίον τους, δίχως νά τοὺς ἐπιτρέψῃ νά ἀπολογηθοῦν, δίχως νά τοὺς καλέσῃ σέ δίκη, δίχως νά ἀναφερθεῖ σέ Ἱερούς Κανόνες, τοὺς ὁποίους ὑποτίθεται, ὅτι περιφρόνησαν ἢ κα-

ταπάτησαν οἱ δώδεκα Μητροπολίτες.

Ἡ θύελλα, πού ἀκολούθησε, ἔχει πολλές καί τραγικές φάσεις. Ἐπιφυλάσσομαι, νά τήν ἱστορήσω σέ αὐτοτελές κείμενο. Ἐδῶ, ἱστορώντας τήν ἐξέλιξη τῆς ὑπόθεσης τοῦ πρώην Δράμας Φιλίππου, πληροφοροῦ τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστες μου, ὅτι γιά νά ἀποκτήσῃ ὁ Σεραφεῖμ τήν εὐνοια, τή συμπαράσταση καί τό «σύμφηφο» τοῦ Πατριαρχείου στά ἀνατρεπτικά του τολμήματα, ἔκανε «τράμπα» μέ τοὺς τότε προύχοντες τοῦ Φαναρίου. Ἐκεῖνοι ὑποσχέθηκαν ὅτι θά τόν καλύψουν στοὺς τραμπουκισμούς του. Καί ἐκεῖνος δέχτηκε νά συμπεριλάβῃ στό Νέο Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού βρισκόταν στό στάδιο τῆς μελέτης καί τῆς ὀριστικῆς διατύπωσης, διάταξη, πού νά ἐπικυρώνῃ τήν Πατριαρχική Πράξη τοῦ 1928 καί νά ἐπεκτείνει τό δικαίωμα τοῦ ἐκκληίου, πού τό εἶχαν-ἴσαμε τότε-μόνο οἱ Μητροπολίτες τῶν Νέων Χωρῶν καί στοὺς Μητροπολίτες τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδας.

Ἔκανα αὐτή τήν παρέκβαση, γιά νά ἐξηγήσω, πῶς ἡ ὑπόθεση τοῦ πρώην Δράμας Φιλίππου ξαναγύρισε στήν ἐπικαιρότητα.

Μετά τήν ψήφισή τοῦ νέου Καταστατικοῦ Χάρτη (26 Μαΐου 1977),

ὁ ἔκπτωτος Μητροπολίτης Φίλιππος, στενός φίλος τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Σερραφείμ, ὑπέβαλε, γιά δεύτερη φορά, στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τό αἴτημά του, νά ἀνασυρθεῖ ἀπό τό Συνοδικό ἀρχεῖο ἡ ἔκκλητη προσφυγή του καί νά διαβιβασθῇ στήν Ἱερά Σύνοδο τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλης, σέ ἐφαρμογή τῆς σχετικῆς διάταξης τῆς παραγράφου 2, τοῦ ἀρθροῦ 44, τοῦ νέου Καταστατικοῦ Χάρτη.

Ὁ Σερραφεῖμ, ἄν καί γνώριζε τά σοβαρά παραπτώματα τοῦ φίλου του Φιλίππου, δέ θέλησε ἡ δέν τόλμησε νά στήσῃ ἀνάχωμα ἀρνήσεως στό αἴτημά του. Ἔστειλε τό φάκελλο στό Φανάρι. Καί ἡ Σύνοδος τοῦ Φαναρίου, μέ πρόεδρο τόν «καθοδηγούμενο» καί «συρόμενο» Δημήτριο, ἔσπευσε νά ἀξιοποιήσῃ τήν εὐκαιρία, γιά νά ἀναβαθμίσει τό ρόλο της. Νά λειτουργήσῃ, ὡς ἀνώτατο, ἀναθεωρητικό Δικαστήριο, ὀχι-φυσικά-στά πλαίσια τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλά στά ὅρια τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου, πού τόν συγκινεῖ καί τόν συνεγείρει ἡ παλιά δόξα τῆς Βασιλεύουσας.

Μέ ἀπαντητικό ἔγγραφο στόν Ἀρχιεπίσκοπο Σερραφεῖμ, ὁ Πατριάρχης Δημήτριος ζήτησε τήν ἀναψηλάφηση τῆς δίκης τοῦ πρώην Δράμας Φιλίππου:

«...Ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῆς Συνοδικῆς Κανονικῆς Ἐπιτροπῆς εἰσηγητικῶς

ὑποβληθέντων Συνοδικῶς ἐγκύψαντες καί διασκεψάμενοι, ἐκρίναμεν ἀναγκαίαν καί ἐπιβαλλομένην τήν ἀναψηλάφηση τῆς δίκης ἣν καί ἀνατίθεμεν τῇ αὐτόθι Ἀγιοτάτῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τά οὕτω ὑφ' ἡμῶν Συνοδικῶς δόξαντα καί κριθέντα γνωρίζοντες διὰ τοῦ παρόντος τῇ ὑμετέρᾳ σεβασμιοποθήτῳ ἡμῖν Μακαριότητι, περιπτυσσόμεθα Αὐτήν καί αὐθις ἐν φιλήματι ἀγκῶ καί διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς καί ἐξειδικασμένης τιμῆς».

Στή σύσταση αὐτῇ τοῦ Φαναρίου δέν ἀνταποκρίθηκε ὁ Σερραφεῖμ. Ἐκανε μιά πρώτη ὑποχώρηση στό αἴτημα τοῦ φίλου τοῦ Φιλίππου καί ἔστειλε τό φάκελλο στήν Κωνσταντινουπόλη. Ἴσως γιατί περίμενε, πῶς τό Πατριαρχεῖο θά εὐθυγραμμιζόταν μέ τίς ἀποφάσεις τῶν Ἀθηνῶν καί θά ἔβαζε τελεία καί παῦλα στή σκανδαλοποιό συμπεριφορά τοῦ πρώην Δράμας. Ἀλλά τό νά ξαναφέρει τήν ὑπόθεση σέ νέα δικαστική διερεύνηση, σήμαινε, ἀνοιγμα τῶν ἀσκῶν τοῦ Αἰόλου καί παρακίνηση τοῦ δημοσιογραφικοῦ δαιμονίου σέ νέες ἐξορμήσεις φόγου ἐναντίον τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτή εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ «ἐκκλήτου» ἀπό τό 1928, πού θεσπίστηκε μόνο γιά τούς Ἀρχιερεῖς τῶν Νέων Χωρῶν, ἴσαμε τό 1977, πού διευρύνθηκε καί περιέλαβε-ὑποτί-

θεται εύεργετικά-καί τούς Ἀρχιερεῖς τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδας καί ἴσαμε τό 2010, ὅταν ἐμφανίστηκε στό πάλκο τῆς σκανδαλοποιουῦ προβολῆς ἡ δεύτερη αἴτηση «ἐκκλήτου», πού ὑποβλήθηκε ἀπό τόν τελευταῖο γόνο τοῦ Τάγματος Φωστήνη, τόν Παντελεήμονα Μπεζενίτη.

Τῇ δεύτερῃ αὐτῇ αἴτησι σοφίστηκε νά τήν ἐκμεταλλευτεῖ, στό ἔπακρο, ὁ σημερινός Πατριάρχης Βαρθολομαῖος. Ὁραματίστηκε νά καθήσῃ στό θρόνο τῆς ὑπεροχῆς του καί νά ἐπανακρίνῃ τό μοναχό Μπεζενίτη. Νά τόν δικάσῃ *ex cathedra*, τελεσιδίκῃ καί ἀμετάκλητῃ. Νά ἐπιβάλῃ τήν κρίσιν του καί τήν ἀποφασίῃ του στήν ἑλληνική Ἱεραρχία, πού ἀντιμετώπισε, μέ σκληρότητα, τόν πολυκέφαλο σκανδαλισμό τοῦ Μπεζενίτη καί πού τοῦ στέρησε τό χάρισμα καί τήν ὑπευθυνότητα τοῦ Ἐπισκόπου.

Ἡ διακίνηση τοῦ Πατριάρχῃ Βαρθολομαίου στό ἄθλημα τῆς ὑπερεξουσίας, περνάει ἀπό ἱεροκανονικές ἀναταράξεις καί ἀπό ἑκκλησιολογικές ἐπινοήσεις, πού τίς σκοτίζει ἡ σκοπιμότητα.

1) Στήν πρώτη παράγραφό του, τό ἐπίσημο ἀνακοινωθέν τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινούπολης, δηλώνεται ἐπίσημα:

«*Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον δέχεται ἐκκλήτους προσφυγᾶς καταδικασθέντων ἀρχιερέων βάσει τῶν*

ἱερῶν κανόνων, ὡς οἱ 9ος καί 17ος τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καί ὅχι ἀπλῶς καί μόνον ἐπὶ τῇ βάσει νόμων οἰουδιήποτε κράτους.»

2) Ἀπλή ἀναδρομή στίς ἐρμηνεῖς τῶν δυό αὐτῶν Ἱερῶν Κανόνων πιστοποιεῖ, ὅτι οἱ διατάξεις τους δέν ἐξυπηρετοῦν τά ὁράματα καί τούς σχεδιασμούς τῶν σημερινῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ παράγοντες τοῦ Πατριαρχείου, πρὶν ἐπικαλεσθοῦν αὐτούς τούς δυό Ἱερούς Κανόνες, ὡς καθοριστικούς τῆς ἀνώτατης δικαστικῆς ἐξουσίας τους, ὀφείλαν νά μελετήσουν τά ἐρμηνευτικά σχόλια τῶν καταξιωμένων Κανονολόγων, καί νά ἀποφύγουν τίς προχειρότητες καί τήν κατάφωρη παρερμηνεία τοῦ νοήματός τους καί τῆς λειτουργικότητάς τους. Ἡ ἐπὶ κλήση τῶν δυό αὐτῶν Ἱερῶν Κανόνων, τούς ἐκθέτει ἢ ὡς ἀγράμματους, ἢ ὡς στρεβλωτές τῶν Κανονικῶν διατάξεων, γιά τήν ἐξυπηρέτηση τῶν σκοτεινῶν σχεδιασμῶν τους.

3) Μέ τή δήλωσή τους, ὅτι δέν ἀναμιγνύονται στήν ὑπόθεσιν Μπεζενίτη, «*ἀπλῶς καί μόνον ἐπὶ τῇ βάσει νόμων οἰουδιήποτε κράτους*», δεσμεύονται στήν ἀποφυγή κάθε ἀναφορᾶς σέ Νομικές Διατάξεις. Ὡστόσο, στήν ἑλληνική μας ἐπικράτεια, οἱ πάντες γνωρίζουν, ὅτι κατὰ τήν περίοδο, πού τήν ἐκκλησιαστική μας διοίκηση τήν πλημμύ-

ριζαν οί αὐθαίρετες ἐπινοήσεις καί ἐπεμβάσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ, οἱ ἀδελφοί(!!!) τῆς διακριτῆς «ἐπί τιμῇ» Ἐκκλησίας τοῦ Βοσπόρου, δραστηριοποιήθηκαν μέ πάθος καί πείσμα, γιά νά πετύχουν τήν κάλυψη τῆς Πατριαρχικῆς Πράξης τοῦ 1928, πού τοὺς ἐξασφάλιζε τό δικαίωμα ἐκδίκασης ἐκκλητῶν προσφυγῶν Ἀρχιερέων τῶν Νέων Χωρῶν, ἀπό τό Σύνταγμα τῆς ἐλληνικῆς Πολιτείας καί ἀπό τόν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί δέν ἀρκέστηκαν σ' αὐτό. Ἡ ἀπαίτησή τους εἶχε καί «κρόσσια». Ζήτησαν *«τό δικαίωμα ἐκκλήτου ἐνώπιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, κατά τελεσιδίκων ἀποφάσεων ἐπιβαλλουσῶν ποινὴν ἀργίας, ἐκπτώσεως ἀπὸ τοῦ θρόνου ἢ καθαιρέσεως, τό ὅποῖον παρέχεται διὰ τοῦ ΣΤ' ὅρου τῆς ἀπὸ 4.9.1928 Πατριαρχικῆς Πράξεως εἰς τοὺς Μητροπολίτας τῶν Νέων Χωρῶν, νά τό ἔχουν καί οἱ Μητροπολίται τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»*. Καί ὁ Σεραφεῖμ ἔκαμψε τό κεφάλι καί προσκύνησε τῇ Φαναριώτικῃ ἔπαρση καί τό πεισματικό αἴτημα.

4) Εἶμαι ἀναγκασμένος νά παρουσιάσω καί νά ὑπογραμμίσω τίς κραυγαλέες ἀσυνέπειες, πού ἀκυρώνουν τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ Πατριαρχικοῦ ὀργανογράμματος.

Ἡ Πατριαρχικὴ πράξη τοῦ 1928, πού θεσπίζει τό ἔκκλητο, γιά τοὺς Ἀρχιερεῖς τῶν Νέων Χωρῶν,

δέν εἶναι ἰσόκυρη μέ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν μας Συνόδων. Εἶναι ἀπλή σύμβαση μεταξὺ τῶν δυὸ ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, Κωνσταντινουπόλεως καί Ἑλλάδος. Ἄν οἱ Φαναριῶτες ἀποδίδουν στή σύμβαση αὐτὴ τό δεσμευτικό κύρος τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἐκτρέπονται σέ ἀλλοίωση τῆς Κανονικῆς Τάξης.

Ἡ ἀπαίτησή τους νά ἐπικυρωθεῖ ἡ Πράξη καί ἀπὸ τό Νόμο τῆς ἐλληνικῆς Πολιτείας καί νά ἐπεκταθεῖ, ὥστε νά καλύψει καί τοὺς Μητροπολίτες τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος, προδίδει, ὅτι συναισθάνονται τό ἔλλειμμα τοῦ αἰτήματός τους καί τήν ἀνεπάρκεια τῆς κάλυψής του μέ τήν ἐπὶ κλήση τῶν δυὸ-διαφορετικοῦ νοήματος-Ἱερῶν Κανόνων καί ἐπιζητοῦν τήν ἰσχυροποίηση τῆς Σύμβασης μέ τὴ διάταξη τοῦ Πολιτικοῦ Νόμου.

5) Στό, ὄχι μακρό, κείμενο τοῦ Πατριαρχικοῦ ἀνακοινωθέντος, συναντᾶμε δυὸ ἀντιφατικές καί ἀλληλοσυγκρουόμενες διατυπώσεις. Στήν πρώτη παράγραφο δηλώνεται, ὅτι τό Πατριαρχεῖο δέχεται ἐκκλήτους προσφυγὰς... *«ὅχι ἀπλῶς καί μόνον ἐπὶ τῇ βάσει νόμων οἰουδὴποτεκράτους»*. Καί στήν ἀμέσως ἐπόμενη παράγραφο γράφεται, ὅτι τό Πατριαρχεῖο *«ἤσκησε τό δικαίωμα τοῦτο καί εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ὡς ἄνω προσφυγῆς, ἡ ὁποία, ἐκτός τῶν μνημονευθέντων ἱερῶν*

κανόνων, *έστηρίζετο καί είς σχετικόν νόμον του Έλληνικού Κράτους*».

6) Η περίπτωση της προσφυγής Μπεζενίτη δέν καλύπτεται μέ τή σχετική διάταξη της Πράξης του 1928. Γιατί δέν άσκοϋσε Μητροπολιτικά καθήκοντα στίς Νέες Χώρες. Η προσφυγή του καί ή αντίστοιχη άποδοχή του αίτήματός του άπό τή Σύνοδο του Φαναρίου, πραγματοποιήθηκε-άποκλειστικά καί μόνο-κατ' έφαρμογή του έλληνικού Νόμου. Τό γεγονός αυτό άφήνει έκθετο τόν Πατριάρχη, πού δηλώνει, ότι κινείται, μέ προσοχή καί άποκλειστικότητα, στίς προδιαγραφές των Έρϋων Κανόνων.

7) Μέ τά άναγραφόμενα στην παράγραφο 3 του άνακοινωθέντος, ψέγει ό Πατριάρχης Βαρθολομαίος τή διοίκηση της Έκκλησίας της Ελλάδος καί έκφράζει τήν άπογοήτευσή του καί τή λύπη του, για τό ότι ή Έερά Σύνοδος της Έκκλησίας της Ελλάδος, «έπικαλουμένη σχετικόν νόμον της Έλληνικής Πολιτείας, (προφανώς έννοεί τή διάταξη της παραγράφου 160 του Νόμου «Περί των Έκκλησιαστικών Δικαστηρίων καί της πρό αύτών διαδικασίας», πού στην περίπτωση άμετάκλητης ποινικής καταδίκης Αρχιερέα ή όποιουδήποτε άλλου κληρικού, ύποχρεούται ή Σύνοδος, χωρίς άλλη διαδικασία, νά καθαιρέσει τόν έννοχο), παρακάμπτει καί έν τή ούσυχά άκυρώνει τήν ως άνω άπόφασιν του

Οίκουμενικού Πατριαρχείου».

Η έπισήμανση αυτή του Πατριάρχη, έκτός άπό τή μομφή, πού προσάπτει στη διοίκηση της Έκκλησίας της Ελλάδος, δεσμεύει καί τό ίδιο τό Πατριαρχείο νά μήν έπιδιώξει-έστω καί έπικουρική-έπίκληση διατάξεων Νόμων, για τή στερέωση των δικαιωμάτων ή των ύποχρεώσεων του. Άλλά-όπως είδαμε-δέν απέφυγε τήν προσφυγή στό Νόμο του έλληνικού Κράτους, για νά δικαιώσει τήν ύπερόρια επέμβασή του στά της Αυτόκεφάλου Έκκλησίας της Ελλάδος.

Άπό ό,τι βλέπετε, στό ίδιο έπίσημο Πατριαρχικό Άνακοινωθέν, ψέγεται ή Σύνοδος της Έκκλησίας της Ελλάδος γιατί έφάρμοσε έλληνικό Νόμο καί, ταυτόχρονα, στηλώνει τό Πατριαρχείο τό άδικαίωτο καί άστήρικτο άπό τούς Έερούς Κανόνες δικαίωμα άποδοχής έκκλητών προσφυγών, στη διάταξη του έλληνικού Νόμου.

Η έκτίμηση καί ή κρίση, δική σας.

Τά γεγονότα κραυγάζουν καί ή κοινή γνώμη καταθέτει, μέ παρηρησία, τήν έκτίμησή της, ότι καί ή πρώτη καί ή δεύτερη άνάμιξη του Πατριαρχείου στά έλληνικά, δεσποτικά, σκάνδαλα, μείωσε, δραματικά, τό κύρος του καί περιθωριοποίησε τό ρόλο του στην εύρύ-

Ποιμαντικές έπισημάνσεις από την παγκόσμια Όρθοδοξία

Μιναρέδες στην Έλβετία

(Τό άρθρο, πού ακολουθεῖ σέ μετάφραση, ἔχει συγγραφέα ἀγγλο ὀρθόδοξο ἱερέα, γνωστό στό περιοδικό μας, (βλ. τεύχη 185, 251). Πρόκειται γιά ἓνα σχολιασμό ἀπό ὀρθόδοξη πλευρά τοῦ δημοψηφίσματος, πού ἔγινε στήν Έλβετία καί ἔδειξε ὅτι οἱ Έλβετοί δέν ἐπιθυμοῦν νά ἔχουν μιναρέδες στή χώρα τους. Ὡς γνωστό τό ἀποτέλεσμα αὐτό τοῦ δημοψηφίσματος προκάλεσε ποικίλες ἀντιδράσεις στήν Εὐρώπη).

Στίς 29 Νοεμβρίου 2009 ἔγινε στήν Έλβετία δημοψήφισμα γιά τό ἂν θέλουν οἱ Έλβετοί μιναρέδες στή χώρα τους ἤ ὄχι. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν «ὄχι», κάτι πού ἀμέσως προκάλεσε θύελλα ἀντιδράσεων ὡς ἀπαράδεκτη καί, ὑποκριτικά, ὡς παραβίαση στοιχειωδῶν ἀρχῶν «πολιτικῆς ὀρθότητος». Προκάλεσε ἐπιπλέον καί ἀπειλές ἀπό πλούσιους Ἀραβες ὅτι θά ἀποσύρουν τίς καταθέσεις τους ἀπό τίς ἑλβετικές τράπεζες. Στή συνέχεια, ἀπό τήν ἄλλη

πλευρά, ἀκούστηκαν ἐκφράσεις στηρίξεως τῆς ἀποφάσεως τῶν Έλβετῶν σέ Γαλλία καί Γερμανία. Στή Γερμανία μάλιστα κάποιος ἐξέφρασαν τήν ἐπιθυμία νά τεθοῦν ἐκτός νόμου τά μουσουλμανικά κοιμητήρια. Τώρα πού ὁ σάλος καταλάγιασε, τί θά μπορούσε νά λεχθεῖ πάνω σ' αὐτό ἀπό ὀρθόδοξη σκοπιά;

Ίσως τό πρῶτο πράγμα, πού θά μπορούσε νά λεχθεῖ εἶναι ὅτι ὅλο τό πρόβλημα δημιουργήθηκε ἀπό τήν ἀπληστία τῶν δυτικο-ευρωπαϊκῶν

τατη παρεμβολή τῆς Όρθόδοξης Οἰκογένειας.

Όσοι ἀγαποῦμε τό Πατριαρχεῖο καί μᾶς συνέχει ἡ λαχτάρα τοῦ ἐπανεντροχιασμοῦ του στή δυναμική ἀποστολική Παράδοση, ἔχουμε χρέος νά συνεχίσουμε τήν ἀκοίμητη ἱκεσία, νά ἀπλώσει ὁ Κύριος

τήν εὐσπλαγχνη Δεξιά Του καί νά χειραγωγήσει τούς ἐνοίκους τοῦ Πατριαρχικοῦ Δώματος εἰς ὁδοῦς ἀληθείας καί εἰρήνης καί θυσιαστικῆς προσφορᾶς ἀγάπης, εἰς ἀλλήλους καί εἰς πάντας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

κυβερνήσεων. Αυτές επέτρεψαν μαζική είσοδο φτωχών Μουσουλμάνων στις χώρες τους, χωρίς να ρωτήσουν τους γηγενείς κατοίκους για τις απόψεις τους. Αυτό έγινε με σκοπό οι φτωχοί Μουσουλμάνοι να δουλεύουν με πολύ μικρό μεροκάματο και να κάνουν τις δουλειές, που οι ντόπιοι δεν έκαναν λόγω των χαμηλών αμοιβών. Άλλά και σ' αυτή την περίπτωση, έπρεπε να δοθεί σ' αυτούς τους Μουσουλμάνους η έλευθερία να ασκούν τη λατρεία τους ανεξέλεγκτα και προκλητικά. Οι κυβερνητικές ελίτ, που άφησαν να συμβεί αυτό, δεν νοιάζονταν για θρησκευτικά πράγματα. Σίγουρα όμως τώρα είναι αναγκασμένοι, εκ των υστέρων, να αντιμετωπίσουν την κατάσταση, με δεδομένο ότι πολλοί άπλοί άνθρωποι νοιάζονται για τη θρησκεία.

Δεύτερον, τό πρόβλημα έχει μία πολύ πρόσφατη ιστορία. Σέ πολλές δυτικές χώρες ζούν τώρα σέ μεγάλους αριθμούς πρόσφυγες από τό Ίράκ και τό Άφγανιστάν. Ή παρουσία τους, γιά νά ποϋμε τά πράγματα μέ τό όνομά τους, είναι άποτέλεσμα της εισβολής των δυτικών στίς χώρες τους και της χρεοκοπημένης εκεί κατοχής τους. Από την Άθήνα μέχρι τή Γλασκώβη, έκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες έχουν αναζητήσει καταφύγιο, λόγω της αναρχίας και της αίματοχυσίας, που άκολουθησαν τήν εισβολή των Δυτικών στίς πατρογονικές έστίες τους. Είναι άξιοσημείωτο ότι στην Έλβετία

πολλοί είναι οι Μουσουλμάνοι μετανάστες, που τούς άνάγκασε νά φύγουν από τή Βοσνία και τό Κόσοβο ή δυτική επέμβαση στίς χώρες αυτές. Μέ άλλα λόγια, αυτή ή προσφυγιά είναι επακόλουθο της άναμίξεως της Δύσεως στά πράγματα της πρώην Γιουγκοσλαβίας.

Τρίτον, τό πρόβλημα έχει και τή μακρά του ιστορία. Άν ή έκκοσμι-κευμένη Δυτική Εϋρώπη δεν είχε άλώσει μέ βάρβαρο τρόπο τήν Κωνσταντινούπολη, τήν πρωτεύουσα της Χριστιανικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας τό 1204, ή πόλη αυτή δεν θά είχε πέσει στους Μουσουλμάνους τό 1453. Από τότε πρακτικά όλα τά Βαλκάνια καταλήφθηκαν από μία μουσουλμανική αυτοκρατορία, που σέ κάποιο σημείο άκμης έφτασε μέχρι τίς πύλες της Βιέννης. Άκόμα μέχρι και τόν 19ο αιώνα, ή Γαλλία και ή Μεγάλη Βρετανία στήριζαν αυτή τή μουσουλμανική αυτοκρα-

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Έκκλησιαστικής Ένημέρωσης

Κωδικός 2360

Ίδιοκτήτης - Έκδότης

ό Μητροπολίτης

Άττικής και Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αϋλών Άττικής

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδά

Ίωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

τορία ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν στά Βαλκάνια, ἰδιαίτερα κατά τόν καταστροφικό πόλεμο τῆς Κριμαίας.

Εἶναι γεγονός ὅτι δέν θά ὑπῆρχε καθόλου μουσουλμανική παρουσία στή δυτική Εὐρώπη, ἐάν δέν τήν εἶχαν προκαλέσει μέ τίς πολιτικές τους, σύγχρονες καί παλαιές, οἱ δυτικο-ευρωπαϊκές κυβερνήσεις.

Ὅσον ἀφορᾷ τήν ὀρθόδοξη ἀποψη, πρέπει νά ποῦμε ὅτι δέν θά ὑπῆρχε πρόβλημα μέ τούς μουσουλμανικούς μιναρέδες. Ὅταν οἱ «Σταυροφόροι» πλησίασαν τήν Κωνσταντινούπολη, κατά τά τέλη τοῦ 11ου αἰῶνα, ἕνα ἀπό τά πρῶτα πράγματα, πού σημείωσαν μέ ἐκπληξη ἦταν ὅτι ὑπῆρχαν τζαμιά (καί συναγωγές) μέσα στήν Πόλη κοντά στίς ἐκκλησίες. Ἡ ἐλευθερία τῆς λατρείας ἦταν ἐξασφαλισμένη. Ἰδια ἀκριβῶς ἦταν ἡ κατάσταση σέ πόλεις ὅπου ὁ Μουσουλμανισμός κυριαρχοῦσε, ὅπως ἡ Δαμασκός καί ἡ Ἀντιόχεια. Ἰδια ἦταν ἡ κατάσταση καί στήν Κύπρο καί ἀργότερα στή νότια καί ἀνατολική Ρωσία. Ἡ ἀλαζονεία τῆς μηδενικῆς θρησκευ-

τικῆς ἀνοχῆς ἦταν μιά ἀπαίσια ὄψη τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης.

Ἐν τούτοις, μιά καί οἱ Μουσουλμάνοι ἔχουν ἀπό ἀντίδραση ἀναπτύξει τή δική τους ἀλαζονεία μηδενικῆς θρησκευτικῆς ἀνοχῆς, ἅς ἀφήσουμε τους Ἑλβετούς, ἡ ὁποῖους ἄλλους, νά θέσουν τούς ὅρους τους. Οἱ Μουσουλμάνοι πρέπει νά εἶναι ἀπόλυτα ἐλεύθεροι νά χτίσουν τζαμιά καί μιναρέδες ὅπουδήποτε θέλουν στήν Εὐρώπη, ὑπό ἕνα ὅμως ὅρο. Καί ὁ ὅρος αὐτός εἶναι ὅτι καί οἱ Χριστιανοί πρέπει νά εἶναι ἐλεύθεροι νά ἀνοίξουν ἐκκλησίες, καθεδρικούς ναούς, ἱερατικές σχολές σέ χῶρες καί περιοχές ὅπως ἡ Βοσνία, τό Κόσοβο, ἡ Τουρκία, ἡ Ἀλγερία, ἡ Τυνησία, τό Μαρόκο, ἡ Σαουδική Ἀραβία, τό Ἰράκ, τό Ἀφγανιστάν, τό Πακιστάν, ἡ Ἰνδονησία... Δέν εἶναι ὅλες αὐτές οἱ χῶρες συμμαχικές μέ τή Δύση...; Δέν πεθαίνουν δυτικοί στρατιῶτες σέ κάποιες ἀπό αὐτές γιά τήν «ἐλευθερία καί τή δημοκρατία», ὅπως μᾶς λένε;

π. Ἀνδρέας Phillips

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliroforisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr